

Konijnenschade

[152]

E. C. M. RODERKERK

Met belangstelling las ik het artikel over de invloed van het wild op de vegetatie in Bosbouw van mei 1967. Voorzover daarin de invloed van de konijnen wordt beschreven blijken de mededelingen van de heer Westhoff echter niet overeen te stemmen met hetgeen door mij werd geconstateerd in het Nationale Park De Kennemerduinen, dat sinds 1950 door mij wordt beheerd.

Allereerst moet worden opgemerkt dat het stellig geen regel is dat de konijnen direkt om het hol alles kaal maken. Het is trouwens aanvechtbaar om te spreken van *het* hol. Het komt veelvuldig voor dat een warnet van, met elkaar in verbinding staande, holen wordt gemaakt met soms 10 tot 15 uitgangen. Een aantal van deze uitgangen wordt gebruikt als vluchtgaten, zogenaamde doppen, die veelal onder de vegetatie verscholen zitten. Doch zelfs al is er maar één uitgang dan nog komt het voor dat het wordt bewoond door meer dan één konijn. De ervaring in De Kennemerduinen is dat de holen herhaaldelijk verscholen zitten onder het duinstruweel en dat eerst op enige afstand van het hol begonnen wordt met het voedsel zoeken.

Ook ten aanzien van de preferentie van voedselplanten stemt hetgeen wordt gepubliceerd niet overeen met de ervaringen in De Kennemerduinen. *Senecio jacobaea* wordt daar namelijk vaak door konijnen aangevreten, zij eten inderdaad nauwelijks iets van de bovengrondse delen, doch in najaar en winter worden op grote schaal de wortelrosetten afgebeten en de wortel opgegeten. Ook *Urtica dioica* wordt allerminst versmaad.

Voorts zijn de konijnen in De Kennemerduinen bepaald verzot op jonge loten en kiemplanten van de berk. Dit is niet alleen mijn eigen ervaring doch ook van andere duinbeheerders. Vroeger werden de berkenbosjes nogal eens gehakt om op die manier een soort verjonging door middel van stronkopslag te verkrijgen. Dit gelukte echter alleen wanneer de konijnen eruit geweerd werden (bijvoorbeeld door afrastering).